

Sygn. akt VI P 96/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 maja 2019 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi - Południe w Warszawie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący: SSR Zofia Pawelczyk

Protokolant: protokolant sądowy Aleksandra Łaszuk

po rozpoznaniu w dniu 15 maja 2019 roku w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa M. T.

przeciwko: 1. (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W.,

2. (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W.

o wynagrodzenie i wydanie świadectwa pracy

1. zasądza na rzecz powódki M. T. od pozwanej (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. kwoty:

a. 2.000,00 zł (słownie: dwa tysiące złotych 00/100) wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 11 lutego 2017 roku do dnia zapłaty tytułem wynagrodzenia za pracę za styczeń 2017 roku;

b. 2.000,00 zł (słownie: dwa tysiące złotych 00/100) wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 1 marca 2017 roku do dnia zapłaty tytułem wynagrodzenia za pracę za luty 2017 roku;

2. nakazuje, aby pozwana (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. wydała powódce M. T. świadectwo pracy dokumentujące jej zatrudnienie w okresie od 1 kwietnia 2015 roku do 28 lutego 2017 roku, na stanowisku pracy serwisantka hotelowa, ze wskazaniem, że stosunek pracy ustał z dniem 28 lutego 2017 roku;

3. oddala powództwo przeciwko (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. w całości;

4. zasądza na rzecz pozwanej (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. od pozwanej (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. kwotę 795,00 zł (słownie: siedemset dziewięćdziesiąt pięć złotych 00/100) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;

5. nakazuje pobrać od pozwanej (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. na rzecz Skarbu Państwa – konto bankowe Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi - Południe w Warszawie kwotę 200,00 zł (słownie: dwieście złotych 00/100) tytułem opłaty od pozwu, której powódka nie miała obowiązku uiścić;

6. nadaj wyrokowi w pkt 1 rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty 2.000,00 zł (słownie: dwa tysiące złotych 00/100).

Sygn. akt VI P 96/18

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 20 lutego 2018 r. skierowanym przeciwko (...) sp. z o.o. powódka M. T. wniosła o zasądzenie od pozwanego, jako byłego pracodawcy na jej rzecz kwoty 4000 zł tytułem wynagrodzenia z umowy o pracę wraz z

ustawowymi odsetkami za okres od 1 stycznia 2017 r. do 28 lutego 2017 r. Ponadto powódka wniosła o wydanie przez pozwanego świadectwa pracy, stwierdzającego, że umowa o pracę łącząca strony trwała w okresie od 1 kwietnia 2015 r. i uległa rozwiązaniu z dniem 28 lutego 2017 r., a także, że powódka wykonywała pracę jako serwisantka hotelowa. Dodatkowo, powódka wniosła o wydanie wyroku zaocznego w sytuacji, gdyby pozwany nie brał udziału w rozprawie oraz nadanie wyrokowi rygoru natychmiastowej wykonalności.

(pozew – k. 1)

W piśmie uzupełniającym braki formalne pozwu powódka wskazała, że podjęła próby polubownego zakończenia sprawy poprzez kontakt telefoniczny z pozwanym, jednak ten stwierdził, że nie ma możliwości wypłacenia powódce wynagrodzenia za pracę z powodu złej sytuacji finansowej spółki. Ponadto wskazał, że prawnik doradził mu, aby pozwany jako pracodawca nie wystawiał świadectw pracy swoim pracownikom.

(pismo procesowe z dnia 13.03.2018r. – k. 7)

W odpowiedzi na pozew z dnia 10 kwietnia 2018 r. pozwana wniosła o wezwanie do udziału w sprawie spółki (...) Sp. z o.o., powołując się na przejęcie przedsiębiorstwa (...) Sp. z o.o. przez ww. spółkę. Niezależnie od powyższego pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości, o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm prawem przepisanych oraz dopuszczenie i przeprowadzenie dowodów ze wskazanych w piśmie dokumentów i zeznań świadków. Ponadto pozwana wniosła o skierowanie stron postępowania do mediacji – po uprzednim zawiadomieniu spółki (...) Sp. z o.o. do udziału w sprawie. W uzasadnieniu pozwana wskazała, że pozwana spółka nie posiada legitymacji biernej w niniejszej sprawie, z powodu przejścia całości zakładu pracy na nowego pracodawcę. Pozwana prowadziła hotel i restaurację pod adresem I Pułku (...) 89 w W. W., gdzie mieścił się zakład pracy, w którym pracowała powódka, jednakże od dnia 28 lutego 2017 r. zakład pracy prowadzony przez pozwaną spółkę (...) Sp. z o.o. został w całości przejęty przez nowego pracodawcę – spółkę (...) Sp. z o.o. Na dowód tych okoliczności, pozwana przedstawiła pismo syndyka masy upadłości Hotele i Restauracje (...) z o.o. z dnia 27 lutego 2017 r. wzywającego do przekazania obiektu oraz ruchomości w dniu 28 lutego 2017 r., a także protokół przekazania obiektu hotelowo-restauracyjnego. Pozwana podniosła, że nie prowadzi już tej działalności, została od niej odsunięta, w związku z czym zasadne jest wezwanie spółki (...) Sp. z o.o. do udziału w sprawie. Abstrahując od powyższego, pozwana wskazała na bezzasadność powództwa, z uwagi na przejęcie zakładu pracy przez spółkę (...) Sp. z o.o. i tym samym kontynuowania zatrudnienia w tym podmiocie przez powódkę. Tym samym stosunek pracy łączący powódkę z nowym pracodawcą nie ustał i nie ma podstaw do wydania świadectwa pracy.

(odpowiedź na pozew – k. 15 – 16)

Postanowieniem z dnia 4 lutego 2019 r. Sąd na podstawie art. 194 § 1 k.p.c. wezwał do udziału w sprawie w charakterze pozwanego (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W..

(postanowienie z dnia 04.02.2019r. – k. 142)

W odpowiedzi na pozew z dnia 14 marca 2019 r. pozwana spółka (...) Sp. z o.o. wniosła o oddalenie powództwa w stosunku do niej w całości, zasądzenie od pozwanej spółki (...) Sp. z o.o. zwrotu kosztów procesu oraz o oddalenie wniosku pozwanej o dołączenie do postępowania akt sprawy prowadzonej przez Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi-Południe w Warszawie, VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, sygn. VI P 124/18, z uwagi na złożoną przez pozwaną apelację w tejże sprawie, a także o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z przedmiotowej apelacji. W uzasadnieniu pozwana zanegowała przede wszystkim fakt przejścia zakładu pracy w trybie art. 23¹ k.p., powołując się na brak umowy, na mocy której do takiego przejścia miałyby dojść. Pozwana zawarła jedynie umowę dzierżawy z syndykiem masy upadłości Hotele i Restauracje (...) sp. z o.o. w upadłości likwidacyjnej. Pozwana podniosła, że powódka była pracownikiem pozwanej spółki (...) Sp. z o.o., a między pozwanymi nigdy nie wystąpił stosunek prawny, który mógłby spowodować przejście zakładu pracy w rozumieniu art. 23¹ k.p. Ponadto w chwili przekazania obiektu przez syndyka nie miał on wiedzy o ilości pracowników, rodzajach umów z nimi zawartych oraz o ewentualnych

zobowiązaniach finansowych nieuregulowanych przez pozwaną (...) Sp. z o.o. Dodatkowo pozwana powołała się na niedochowanie przewidzianej przepisami prawa procedury związanej z przejściem zakładu pracy. Jednakże, nawet w sytuacji gdyby doszło do przejścia zakładu pracy w trybie art. 23¹ k.p. to zgodnie z utrwalonym orzecznictwem dotychczasowy i nowy pracodawca odpowiadają solidarnie za zobowiązania wynikłe ze stosunków pracy w zakresie przejmowanych pracowników. Tym samym dotychczasowy pracodawca nie zostaje zwolniony z odpowiedzialności za wypłatę zaległego wynagrodzenia, ale ponosi za nie solidarną odpowiedzialność z nowym pracodawcą.

(odpowiedź na pozew – k. 165-170)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powódka była zatrudniona w pozwanej spółce (...) sp. z o.o. od dnia 1 kwietnia 2015 r. na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony na stanowisku serwisantki. Miejsce wykonywania pracy mieściło się przy ul. (...) Pułku 89 w W.. Miesięczne wynagrodzenie powódki w związku z zatrudnieniem wynosiło 1 750,00 zł brutto. Następnie aneksem do umowy z dnia 1 stycznia 2016 r. wynagrodzenie powódki zostało podniesione do kwoty 1 850,00 zł brutto miesięcznie.

(dowód: umowa o pracę na czas nieokreślony – k. B1 a/o powódki, aneks do umowy o pracę – k. 20/B a/o powódki)

Z dniem 28 lutego 2017 r. pozwana spółka (...) sp. z o.o. rozwiązała z powódką umowę o pracę za wypowiedzeniem, z zachowaniem 1-miesięcznego okresu wypowiedzenia, który miał upłynąć w dniu 31 marca 2017 r. W uzasadnieniu wypowiedzenia pozwana podała, że jego przyczyną jest brak możliwości świadczenia usług przez spółkę pod adresem prowadzenia działalności, tj. ul. (...) Pułku 89 w W..

(dowód: wypowiedzenie – k. 84)

Pozwana spółka (...) sp. z o.o. prowadziła swoją działalność w obiekcie hotelowo – restauracyjnym należącym do spółki (...) Pozwana (...) sp. z o.o. nie miała zawartej żadnej umowy z właścicielem tego obiektu, korzystała z niego bezumownie. Pozwana zalegała również z zapłatą za bezumowne korzystanie z tej nieruchomości, zaległość ta wynosiła około 200.000 zł. (...) ogłosiła przetarg na dzierżawę owego obiektu hotelowo – restauracyjnego. Pozwana spółka (...) sp. z o.o. nie zgłosiła się do przetargu, zgłosiły się za to dwie inne spółki – (...) S.A. oraz pozwana (...) sp. z o.o. Przetarg ostatecznie wygrała spółka pozwana (...) sp. z o.o. W dniu 27 lutego 2017 roku syndyk wezwał pozwaną (...) sp. z o.o. do przekazania obiektu hotelowo – restauracyjnego oraz ruchomości w dniu następnym o godzinie 11:00. Dnia 28 lutego 2017 roku doszło do spisania protokołu inwentaryzacyjnego i protokołu przekazania. Obiekt hotelowo – restauracyjny wraz z ruchomościami został najpierw przekazany przez spółkę (...) sp. z o.o. syndykowi, a następnie syndyk przekazał ten obiekt spółce (...) sp. z o.o.

Spółka (...) sp. z o.o. nie zawarła żadnej umowy ze spółką (...) sp. z o.o. odnośnie przejęcia zakładu pracy, nie było też umowy o przejęciu pracowników. Syndyk jedynie prosił nowego dzierżawcę, aby w miarę możliwości zatrudnił pracowników pracujących na tym obiekcie. Syndyk nie miał wiedzy odnośnie zaległości pozwanej spółki (...) sp. z o.o. wobec swoich pracowników. Również spółka (...) sp. z o.o. nie wiedziała o tych zaległościach. Pozwana (...) sp. z o.o. nie przekazała pozwanej (...) sp. z o.o. żadnej dokumentacji pracowniczej.

(dowód: zeznania świadka H. L. – protokół rozprawy z dnia 18.03.2019r. od 00:13:20 do 00:53:35, zeznania pozwanej H. K. - protokół rozprawy z dnia 18.03.2019r. od 02:02:59 do 02:21:55, regulamin przetargu wraz z załącznikami – k. 114 – 119, wydruk informacji o ogłoszeniach – k. 120 – 121, ogłoszenie prasowe – k. 122, raport ogłoszeniowy – k. 123, oferta (...) S.A. – k. 124, oferta (...) sp. z o.o. – k. 125, pismo z dnia 27.02.2017r. – k. 19, protokół przekazania – k. 19 verte – 20 verte, protokół inwentaryzacji – k. 21 – 21 verte)

Pismem z dnia 15 marca 2017 roku pozwana spółka (...) sp. z o.o. powiadomiła powódkę, że w dniu 28 lutego 2017 roku obiekt V. P. został przekazany spółce (...) sp. z o.o. oraz, że owa spółka (...) sp. z o.o. stanie się stroną stosunku pracy z powódką od dnia 28 lutego 2017 roku. Wcześniej dnia 28 lutego 2017 roku A. P. (1) poinformował powódkę i pozostałych pracowników spółki (...) sp. z o.o., że są nowi dzierżawcy obiektu hotelowego.

(dowód: pismo z dnia 15.03.2017r. – k. 8, zeznania powódki M. T. - protokół rozprawy z dnia 18.03.2019r. od 00:56:08 do 01:08:03, zeznania pozwanego A. P. (1) - protokół rozprawy z dnia 18.03.2019r. od 01:25:40 do 02:02:03)

Powódka dnia 1 marca 2017 roku zawarła z pozwaną (...) sp. z o.o. umowę o pracę na okres próbny od dnia 1 marca 2017 roku do dnia 30 kwietnia 2017 roku, na stanowisku serwisantki, miejsce pracy zostało określone jako ten sam obiekt, na którym pracowała ona wcześniej jako pracownik spółki (...) sp. z o.o., czyli obiekt położony przy ul. (...) Pułku WP 89 w W.. Powódka miała kurs BHP oraz badania lekarskie w (...) sp. z o.o. Następnie powódka zawarła z pozwaną (...) sp. z o.o. kolejną umowę o pracę na czas określony od dnia 1 maja 2017 roku do 28 lutego 2018 roku, a potem umowę o pracę na czas określony od dnia 1 marca 2018 roku do dnia 31 lipca 2018 roku. Stosunek pracy pomiędzy powódką a (...) sp. z o.o. ustał z dniem 31 grudnia 2018 roku.

Pozwana (...) sp. z o.o. zatrudniła 10 pracowników, w tym powódkę, spośród osób, które wcześniej były zatrudnione w spółce (...) sp. z o.o. Dwie osoby zatrudnione wcześniej w spółce (...) sp. z o.o. nie zostały zatrudnione później przez spółkę (...) sp. z o.o. Oprócz tych 10 osób spółka (...) sp. z o.o. zatrudniła dodatkowo 6 osób, które wcześniej nie pracowały w spółce (...) sp. z o.o.

(dowód: umowy o pracę powódki ze spółką (...) sp. z o.o. – k. 61 – 63, świadectwo pracy – k. 195, wykaz osób zatrudnionych – k. 209, zeznania powódki M. T. - protokół rozprawy z dnia 18.03.2019r. od 00:56:08 do 01:08:03)

Powódka nie otrzymała od pozwanej spółki (...) sp. z o.o. świadectwa pracy, nie zostało jej też wypłacone wynagrodzenie za pracę za miesiące styczeń i luty 2017 roku.

(dowód: zeznania powódki M. T. - protokół rozprawy z dnia 18.03.2019r. od 00:56:08 do 01:08:03, zeznania pozwanego A. P. (1) - protokół rozprawy z dnia 18.03.2019r. od 01:25:40 do 02:02:03)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o wskazane wyżej dowody z dokumentów, których wiarygodność nie została skutecznie zakwestionowana przez strony w toku postępowania. Sąd oparł się również na zeznaniach świadków i stron, różnie jednak oceniając ich wiarygodność.

Sąd nie dał wiary zeznaniom pozwanego A. P. (1) w zakresie, w jakim zeznał, że spółka (...) sp. z o.o. zawarła 28 sierpnia 2016 roku umowę dzierżawy dotyczącą obiektu hotelowo – restauracyjnego, w którym pracowała powódka, nie znajduje to bowiem potwierdzenia w pozostałym materiale dowodowym, w szczególności pozwany nie przedłożył do akt sprawy owej umowy, zaś z treści dokumentacji przedłożonej przez syndyka wynika, że pozwana spółka (...) sp. z o.o. korzystała z tego obiektu bez umowy.

Nie są również wiarygodne zeznania pozwanych A. P. (1) oraz A. P. (2) (poprzednio C.) w zakresie, w jakim twierdzą, że informowali S. K., a także spółkę (...) sp. z o.o. o aktualnej sytuacji finansowej, o zatrudnionych pracownikach i o zaległościach wobec tych pracowników. Sąd miał bowiem na uwadze, że przeczą temu zeznania pozwanej H. K., a ponadto w aktach sprawy znajduje się dokument odebrany przez pozwaną (...) sp. z o.o. 13 stycznia 2017 roku, w którym S. K. dopytuje się o sytuację finansową spółki oraz o listę zatrudnionych osób, jednak pozwani A. P. (1) i A. P. (2) zgodnie zeznali, że nie udzieli odpowiedzi na to pismo. Wobec powyższego Sąd uznał, że w rzeczywistości spółka (...) sp. z o.o. nie miała wiedzy odnośnie pełnej sytuacji finansowej pozwanej (...) sp. z o.o., ani wiedzy co do jej zobowiązań wobec pracowników.

Sąd jednocześnie uznał za wiarygodne zeznania pozwanych A. P. (1) i A. P. (2) w zakresie, w jakim zgodnie z zeznaniami pozwanej H. K. i świadka H. L., potwierdzają, że nie została zawarta żadna umowa pomiędzy spółką (...) sp. z o.o., a spółką (...) sp. z o.o. co do przejęcia zakładu pracy, czy pracowników.

Sąd uznał za wiarygodne w całości zeznania świadka H. L., a także powódki M. T. oraz pozwanej H. K., są one bowiem spójne i wzajemnie ze sobą korespondują, znajdując także potwierdzenie w pozostałym materiale dowodowym.

Sąd zważył, co następuje:

Przedmiotem rozpoznania w niniejszej sprawie jest roszczenie powódki o zasądzenie na jej rzecz wynagrodzenia za pracę oraz wydanie świadectwa pracy.

W pierwszej kolejności Sąd zajął się jednak kwestią legitymacji bierniej. Pozwana spółka (...) sp. z o.o. podnosiła, że nie jest podmiotem legitymowanym biernie, ponieważ nie jest już pracodawcą powódki, a zakład pracy został przejęty przez inną spółkę – (...) sp. z o.o.

Zgodnie z art. 23¹ §1 KP w razie przejścia zakładu pracy lub jego części na innego pracodawcę staje się z mocy prawa stroną w dotychczasowych stosunkach pracy, z zastrzeżeniem przepisów § 5. Za zobowiązania wynikające ze stosunku pracy, powstałe przed przejściem części zakładu pracy na innego pracodawcę, dotychczasowy i nowy pracodawca odpowiadają solidarnie (art. 23¹ § 2 KP).

W ocenie Sądu w niniejszej sprawie nie doszło do przejścia zakładu pracy - (...) sp. z o.o. przez pozwaną (...) sp. z o.o. Sąd miał na uwadze, że pomiędzy tymi spółkami nie doszło do zawarcia jakiejkolwiek umowy, która stanowiłaby podstawę prawną dla przesunięcia majątku w postaci zakładu pracy z jednej spółki do drugiej. Ponadto Sąd zauważył, że nie doszło też do przeniesienia posiadania zakładu pracy pomiędzy tymi spółkami. Najpierw bowiem doszło do przeniesienia posiadania pomiędzy spółką (...), a syndykiem masy upadłości spółki będącej właścicielem obiektu hotelowo – restauracyjnego, a następnie dopiero syndyk przeniósł posiadanie na spółkę (...) sp. z o.o. Pozwana spółka (...) nie miała żadnego tytułu prawnego do władania obiektem, nie miała bowiem żadnej umowy podpisanej z właścicielem obiektu. Nie doszło więc tym samym do zmiany strony umowy dzierżawy ze spółki (...) na spółkę (...). Spółka (...) korzystała z obiektu bezumownie. Wobec tego brak jest stosunku prawnego, który w jakikolwiek sposób wiązałby obie pozwane spółki, który mógłby stanowić podstawę prawną dla przesunięcia majątkowego pomiędzy nimi. W istocie do takiego przesunięcia nie doszło, jak już bowiem wyżej wskazano spółka (...) otrzymała zakład pracy od syndyka, z którym zawarła umowę dzierżawy, a nie od spółki (...). W ocenie Sądu przejście zakładu pracy może nastąpić jedynie w sytuacji, gdy dochodzi do przekazania zakładu pracy pomiędzy dotychczasowym pracodawcą, a nowym pracodawcą. Jednocześnie musi istnieć podstawa prawna do takiego przekazania. Przejście zakładu pracy następuje w wyniku dwustronnej czynności prawnej pomiędzy dotychczasowym pracodawcą, a nowym, przejmującym pracodawcą. W niniejszej sprawie nie doszło do żadnej czynności prawnej pomiędzy obiema pozwanymi spółkami. Wobec powyższego Sąd uznał, że nie doszło do przejścia zakładu pracy ze spółki (...) sp. z o.o. na spółkę (...) sp. z o.o.

Tak więc, nie znajdują w niniejszej sprawie zastosowania przepisy art. 23¹ KP przewidujące odpowiedzialność nabywcy za zobowiązania pracownicze. Powyższe powoduje uznanie, (...) sp. z o.o. nie jest podmiotem legitymowanym biernie, a powództwo skierowane przeciwko tej spółce podlega oddaleniu.

Odnosnie zasadności roszczeń powódki skierowanych przeciwko pozwanej (...) sp. z o.o.:

W zakresie roszczenia powódki o wynagrodzenie za pracę, pozwana (...) sp. z o.o. przyznała w toku postępowania, że nie wypłaciła powódce wynagrodzenia za pracę za miesiące styczeń i luty 2017 roku. Wobec tego roszczenie o zasądzenie wynagrodzenia jest zasadne. Jednocześnie Sąd miał na uwadze, że minimalne wynagrodzenie w 2017 roku wynosiło 2.000 zł, a więc więcej niż wynagrodzenie umówione między stronami. Wobec tego należało zasądzić na rzecz powódki kwotę po 2.000 zł brutto tytułem wynagrodzenia za każdy z tych miesięcy, łącznie więc kwotę 4.000 zł. Odnosnie zaś odsetek ustawowych Sąd miał na uwadze, że odsetki za wynagrodzenie za styczeń 2017 roku należeć się będą od dnia 11 lutego 2017 roku do dnia zapłaty, zaś odsetki za wynagrodzenie za luty 2017 roku będą należne od dnia 1 marca 2017 roku, wobec rozwiązania stosunku pracy między stronami z dniem 28 lutego 2017 roku.

Odnosnie zaś roszczenia powódki o wydanie jej świadectwa pracy, pozwana również przyznała, że to świadectwo nie zostało powódce wydane. Zgodnie z art. 97 § 1 KP w związku z rozwiązaniem lub wygaśnięciem stosunku pracy pracodawca jest obowiązany niezwłocznie wydać pracownikowi świadectwo pracy, jeżeli nie zamierza nawiązać z nim kolejnego stosunku pracy w ciągu 7 dni od dnia rozwiązania lub wygaśnięcia poprzedniego stosunku pracy. Świadectwo pracy powinno dokumentować przebieg zatrudnienia pracownika u danego pracodawcy. W toku postępowania Sąd ustalił, że powódka była zatrudniona w pozwanej spółce (...) sp. z o.o. od dnia 1 kwietnia 2015

roku, na stanowisku serwisantki hotelowej. Jej stosunek pracy w ocenie Sądu ustał z dniem 28 lutego 2017 roku. Sąd miał bowiem na uwadze, że był to ostatni dzień pracy powódki w tej spółce. Czynności faktyczne przemawiają za tym, aby uznać, że stosunek pracy ustał z tym dniem, później wysłane powódce wypowiedzenie umowy o pracę jest jedynie formalnym dokumentem mającym uzasadniać ustanie tego stosunku pracy. Jednak w rzeczywistości, wbrew zapisom tego wypowiedzenia, stosunek pracy nie trwał do 31 marca 2017 roku, ale ustał on z dniem 28 lutego 2017 roku. Tym samym zasadne okazało się również roszczenie powódki o wydanie jej przez pozwaną (...) sp. z o.o. świadectwa pracy dokumentującego jej zatrudnienie w tej spółce w okresie od dnia 1 kwietnia 2015 roku do dnia 28 lutego 2017 roku, na stanowisku serwisantki hotelowej, z zaznaczeniem, że stosunek pracy ustał z dniem 28 lutego 2017 roku.

Mając na uwadze powyższe Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.

W kwestii kosztów postępowania Sąd orzekł na podst. art. 98 KPC oraz §9 ust. 1 pkt 2 i 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015r., poz. 1800, ze zm.). Sąd uznał, że pozwana (...) sp. z o.o. jest stroną przegrywającą w całości. Jednocześnie to z inicjatywy tej pozwanej do udziału w sprawie została wezwana spółka (...) sp. z o.o. Wobec zaś oddalenia powództwa wobec pozwanej (...) sp. z o.o. należy uznać, że pozwana (...) sp. z o.o. powinna zwrócić w całości koszty zastępstwa procesowego spółce pozwanej (...) sp. z o.o. Koszty zastępstwa procesowego w niniejszej sprawie wynoszą 120 zł za roszczenie o wydanie świadectwa pracy oraz 675 zł za roszczenie o wynagrodzenie, co daje łącznie 795 zł i taką też kwotę Sąd zasądził od pozwanej (...) sp. z o.o. na rzecz pozwanej (...) sp. z o.o.

Sąd, na podst. art. 113 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, nakazał również pobrać od pozwanej (...) sp. z o.o. kwotę 200 zł, obliczaną jako 5% od wartości roszczenia zasądzonego na rzecz powódki, tytułem opłaty od pozwu, której powódka nie miała obowiązku uiścić.

Sąd nadał również wyrokowi rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty 2.000,00 zł, zgodnie z art. 477² § 1 KPC.